

Arrest

nr. 75 852 van 27 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 april 2006 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 20 december 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 april 2006 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 31 maart 2007 huwde verzoekster met dhr. V.B.D. van Belgische nationaliteit. Op 20 juni 2007 dient verzoekster een aanvraag in tot vestiging in functie van haar huwelijk. Op 6 december 2007 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 28 januari 2009 worden de echtgenoten bij vonnis van het vredegerecht van Antwerpen gemachtigd afzonderlijke verblijfplaatsen te houden.

Op 19 oktober 2009 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 3 februari 2010 bij arrest nr. 38 138 het beroep verwerpt.

Op 7 december 2010 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 3 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 14 november 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing. Deze wordt als volgt gemotiveerd:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2010 werd ingediend door:

E.Y. (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst uit gegronde vrees voor vervolging. Betrokkene legt hier echter geen bewijs voor neer. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. De loutere vermelding dat betrokkene niet kan terugkeren naar haar land uit gegronde vrees voor vervolging, vormt geen buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlands en Engels zou beheersen, sterk op de arbeidsmarkt zou staan, een sociaal netwerk zou uitgebouwd hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding

te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending van de rechten van verdediging aan. Zij licht haar middel als volgt toe:

“Sinds de wetswijziging waarbij de mogelijkheid om repliekmemoirie in te dienen na inzage van het administratief dossier werd afgeschaft, dient elke verzoekende partij al haar argumenten in het inleidend verzoekschrift te vermelden.

Dit wil zeggen dat zij in de mogelijkheid moet zijn om over alle elementen van het dossier te beschikken om met kennis van zaken het beroep te kunnen indienen.

Dat verzoekster op 29 november 2011 bij aangetekende brief van haar advocaat aan gedaagde een integrale kopie van het dossier opvroeg zich steunend op de wet openbaarheid van bestuur (stuk 3).

Dat verzoekster geen kopie van het dossier noch een inzage ervan heeft verkregen.

Dat zij derhalve niet met kennis van zaken beroep kan indienen tegen de beslissing en haar rechten van verdediging geschonden zijn.

Dat deze vaststelling enkel en alleen volstaat om te besluiten tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de verzoekster inderdaad op 29 november 2011 per aangetekend schrijven een integrale kopie van het administratief dossier heeft opgevraagd, minstens inzage wenste in het dossier. Verweerder betoogt evenwel dat hij op 15 december 2011 per fax aan verzoeksters raadsman liet weten dat een integrale kopie niet kon worden bezorgd, doch dat er steeds de mogelijkheid was om het dossier integraal in te kijken, na afspraak met de dienst “openbaarheid van bestuur”. Tevens betoogt verweerder dat uit het tweede middel van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoekster wel degelijk de kans heeft gehad om kennis te nemen van de beslissing en ter zake een verdediging weet op te bouwen.

2.3. Verzoekster voert in haar eerste middel de schending van de rechten van verdediging aan omdat zij op 29 november 2011 aan verweerder liet weten een kopie te willen bekomen van haar dossier maar dat zij heden noch kopie ontvangen heeft noch inzage heeft verkregen in het dossier. Verzoekster meent dus dat zij niet met kennis van zaken beroep kon indienen tegen de beslissing zodat haar rechten van verdediging geschonden zijn.

Verweerder betwist niet dat de raadsman van verzoekster op 29 november 2011 een schrijven richtte aan de verwerende partij om een afschrift te ontvangen van het volledig dossier. De verwerende partij betwist niet dat verzoekster tot op heden geen kopie heeft ontvangen van het dossier doch stelt dat hij verzoeksters raadsman per fax informeerde over de mogelijkheid tot inzage van het integrale dossier mits het maken van een afspraak.

In zoverre verzoekster met haar uiteenzetting in haar verzoekschrift het feit wil aanvechten dat zij tot op heden geen kopie heeft ontvangen van het dossier of het feit dat zij tot op heden geen inzage heeft verkregen in het dossier, dient te worden verwezen naar de wet betreffende de openbaarheid van bestuur van 11 april 1994, B.S. 30 juni 1994.

Artikel 4, lid 1 van bovenvermelde wet bepaalt: “Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgende de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, dienomtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen.”

Artikel 8, § 2 van de wet betreffende de openbaarheid van bestuur bepaalt vervolgens: “Wanneer de verzoeker moeilijkheden ondervindt om de raadpleging of de verbetering van een bestuursdocument te verkrijgen op grond van deze wet, kan hij een verzoek tot heroverweging richten tot de betrokken federale administratieve overheid. Tezelfdertijd verzoekt hij de Commissie een advies uit te brengen. De Commissie brengt haar advies ter kennis van de verzoeker en van de betrokken federale administratieve overheid binnen een termijn van dertig dagen na ontvangst van het verzoek. Bij ontstentenis van kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn wordt aan het advies voorbijgegaan. De federale administratieve overheid brengt binnen vijftien dagen na ontvangst van het advies of na verloop van de termijn waarbinnen kennis moest worden gegeven van het advies, haar beslissing tot

inwilliging of afwijzing van het verzoek tot heroverweging ter kennis van de verzoeker. Bij ontstentenis van kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, wordt de overheid geacht een beslissing tot afwijzing te hebben genomen. Tegen deze beslissing kan verzoeker beroep instellen overeenkomstig de wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 12 januari 1973. Het beroep bij de Raad van State is in voorkomend geval vergezeld van het advies van de Commissie."

Uit de federale wet betreffende de openbaarheid van bestuur blijkt bijgevolg dat verzoekster haar grieven dient te richten tot de Commissie en dat er een beroepsmogelijkheid is bij de Raad van State. Uit het bestaan van de geëigende procedure blijkt dat de verzoekster zich met deze grieven niet kan richten tot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is voor betwistingen inzake de wet betreffende de openbaarheid van bestuur.

Waar verzoekster de schending van de rechten van verdediging aanvoert, stelt de Raad vast dat de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijke vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet.

Ten overvloede merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing antwoordt op elk element dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft aangevoerd en dat verzoekster met haar uiteenzetting in haar verzoekschrift niet duidelijk maakt welk motief van de bestreden beslissing zij door het niet bekomen van een kopie van het administratief dossier, niet met kennis van zaken kon weerleggen. Tevens betwist verzoekster ter terechtzitting niet dat verweerder haar de mogelijkheid heeft geboden het integrale dossier in te kijken, mits het maken van een afspraak.

Bovendien wordt opgemerkt dat in de beschikking van 5 januari 2012 van de Raad uitdrukkelijk wordt gesteld dat het administratief dossier is ingediend en kan geraadpleegd worden. Verzoekster en haar advocaat konden bijgevolg het rechtsplegingsdossier en het administratief dossier eveneens ter griffie van de Raad inkijken, hetgeen zij niet gedaan hebben. Er dient op gewezen te worden dat, hoewel de mogelijkheid om een repliekmemoirie in te dienen werd afgeschaft, er nog steeds mondeling repliek kan gegeven worden op de zitting. Verzoekster toont met deze uiteenzetting geen schending aan van de rechten van verdediging in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die door deze beschikking werden gewaarborgd.

Het enig middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsverplichting, meer in het bijzonder van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Tevens voert verzoekster een schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM). Verzoekster licht haar middel als volgt toe:

"Artikel 62, 1 ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoekster zal aantonen dat de motivering niet afdoende is.

De aanvraag van verzoekster vermeldde het volgende omtrent de onmogelijkheid om de aanvraag in Nigeria te doen:

"Verzoekster verblijft al meer dan vijf jaar in het Rijk. Op 31.3.2007 is verzoekster in het huwelijk getreden met een Belgische onderdaan, waarna zij een verblijfsvergunning kreeg."

Met deze feitelijke omstandigheid van lange duur van verblijf in België wordt geen rekening gehouden in de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekster had als buitengewone omstandigheid gewezen op het feit dat zij haar geboorteland had moeten verlaten uit gegronde vrees voor vervolging, dat terugkeer naar Nigeria onmogelijk was zonder ernstig gevaar te lopen en dat zij hierdoor de bescherming van artikel 3 EVRM inriep.

De motivering van de bestreden beslissing 'dat de algemene bewering (inzake artikel 3 EVRM) niet wordt toegepast op de eigen situatie' is onjuist en niet afdoende. Verzoekster had precies wel gewezen op de eigen situatie met name dat zij Nigeria was ontvlucht wegens gegronde vrees voor vervolging én dat zij gevaar liep bij terugkeer."

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die beletten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland indient, zodat haar aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard. Vervolgens overloopt verweerder in zijn motieven de verschillende elementen en geeft hij voor elk element aan waarom dit niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster deze motieven kent, zodat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden. Waar verzoekster evenwel aangeeft het niet eens te zijn met de inhoud van de motieven nu zij meent dat er geen rekening werd gehouden met de feitelijke omstandigheid dat zij al meer dan vijf jaar in het Rijk verblijft en een verblijfsvergunning kreeg in functie van haar huwelijk en de motieven '*dat de algemene bewering (inzake artikel 3 EVRM) niet wordt toegepast op de eigen situatie*' onjuist en niet afdoende is, voert zij eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

De bestreden beslissing betreft de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister of de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Bijgevolg wordt onderzocht waarom de verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Uit verzoeksters aanvraag van 7 december 2010 blijkt dat zij in haar aanvraag een duidelijk onderscheid maakte tussen de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden en de elementen die zij ten gronde aanvoerde. Onder het punt *“II. uitzonderlijke omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigen”* van haar aanvraag, betoogde verzoekster het volgende:

“Verzoekster werd genoodzaakt om haar geboorteland te verlaten uit gegronde vrees voor vervolging; Het is voor haar thans onmogelijk om naar Nigeria terug te keren zonder een ernstig gevaar te lopen; Verzoekster roept hierdoor de bescherming van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM) voor de Rechten van de Mens in;

Gelet op het voorgaande bestaat er een vermoeden iuris tantum dat een terugkeer van verzoekster naar Nigeria een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in de zin van artikel 17 §2 R.v.St.-wet met zich zou brengen.”

Verweerder motiveerde dienaangaande het volgende:

“Betrokkene beweert dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst uit gegronde vrees voor vervolging. Betrokkene legt hier echter geen bewijs voor neer. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. De loutere vermelding dat betrokkene niet kan terugkeren naar haar land uit gegronde vrees voor vervolging, vormt geen buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 4 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). *In casu* motiveert verweerder in de bestreden beslissing terecht dat verzoekster noch bewijzen naar voor brengt van haar gegronde vrees voor vervolging, noch een begin van bewijs bijbrengt van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. In tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift betoogt, stelt verweerder terecht vast dat verzoekster de algemene bewering niet toepast op haar concrete situatie. De stelling *“dat zij Nigeria was ontvlucht wegens gegronde vrees voor vervolging en dat zij gevaar liep bij terugkeer”* kan bezwaarlijk een toepassing op haar eigen situatie worden genoemd nu verzoekster op geen enkele wijze aangeeft waaruit haar gegronde vrees dan wel bestaat. Ook in haar verzoekschrift beperkt verzoekster zich tot een algemene stelling die zijn geenszins concreet maakt noch toepast op haar eigen situatie noch enig bewijs van bijbrengt. Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending is van artikel 3 van het EVRM. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond. Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij aanvoert dat de motivering inzake artikel 3 van het EVRM niet afdoende of onjuist is.

Waar verzoekster meent dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij al meer dan vijf jaar in het Rijk verblijft, op 31 maart 2007 in het huwelijk trad en een verblijfsvergunning kreeg, kan zij niet worden gevolgd. Vooreerst blijkt uit bovenstaande dat verzoekster dit element geenszins expliciet aanhaalde als zijnde een buitengewone omstandigheid waarom zij haar aanvraag niet vanuit Nigeria zou kunnen indienen. Verzoekster vermeldde dit in haar aanvraag enkel onder een puntje *“1. Feiten en voorgaanden”*. Verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verweerder wel degelijk rekening hield met verzoeksters langdurig verblijf in België, meer in het bijzonder met de *“goede integratie”* die hieruit voortvloeide. Zo motiveerde verweerder het volgende:

“Het feit dat betrokkene geïntegreerd zou zijn, Nederlands en Engels zou beheersen, sterk op de arbeidsmarkt zou staan, een sociaal netwerk zou uitgebouwd hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om in het kader van een beslissing die uitsluitend de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf betreft en die als gevolg heeft dat verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet in België kan indienen maar dat zij dit dient te doen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland, te oordelen dat deze elementen op zich niet verantwoorden waarom een aanvraag niet via de gewone weg kan worden ingediend en deze het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde in het kader van een aanvraag ingediend vanuit het buitenland.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN